

ЗАТВЕРДЖУЮ:

Директор Державної установи
«Інститут економіко-правових
досліджень імені В.К. Мамутова
Національної академії наук України»
член-кореспондент НАН України,
член-кореспондент НАПрН України,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України

Володимир УСТИМЕНКО

«14» травня 2026 р.

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Курепіної Олени Юріївни на тему «Теоретичні засади стимулюючого правового режиму господарювання», виконаної в Державній установі «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» і поданої на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.04 – господарське право, господарсько-процесуальне право за підсумками фахового семінару на базі відділу проблем модернізації господарського права та законодавства Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» (14.05.2026)

Обґрунтування вибору теми дослідження та її зв'язок з науковою тематикою Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В. К. Мамутова Національної академії наук України»

Тему дисертації Курепіної О.Ю. затверджено на засіданні Вченої ради Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» (тема: «Теоретико-правові засади інвестування інноваційної діяльності у постконфліктний період», протокол № 13 від 26.12.2022) та перезатверджено на засіданні Вченої ради Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України» (тема: «Теоретичні засади стимулюючого правового режиму господарювання», протокол № 11 від 29.05.2023).

В теоретичній площині та у сфері практичної юриспруденції особливим предметом наукових інтересів залишається проблематика спеціального правового

режиму господарювання. Особливо затребуваними внаслідок сучасних змін у суспільстві, зумовлених постпандемічними, військовими тощо факторами, які справляють значний вплив на економіку держави, постають теоретико-прикладні розробки, присвячені стимулюючим правовим засобам, здатним активізувати позитивні перетворення на загальнодержавному, регіональному та місцевому рівнях.

Попри негативні зміни, які були привнесені у сферу спеціального режиму господарювання у 2022 році, зокрема через скасування ст. 415 Господарського кодексу України, а згодом і Господарського кодексу України, Закону України «Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон» тощо, в той же час створення сприятливих економіко-правових умов для залучення інвестицій продовжує залишатися одним з пріоритетів державної економічної політики.

Розвиток законодавства України у сфері, що визначає засади стимулюючого впливу на економіку, має враховувати напрацьовані правовою наукою підходи до вдосконалення інституту спеціального режиму господарювання, що узгоджується із положеннями Закону України «Про правотворчу діяльність» щодо врахування наукових результатів у захищених дисертаціях на здобуття ступеня або наукового ступеня у сфері права у правотворчій діяльності (ч. 5 ст. 22). Зокрема, у теорії господарського права ґрунтовна розробка проблематики спеціального режиму господарювання представлена в наукових роботах О.Р. Зельдіної. Додатково різним аспектам функціонування спеціального режиму господарювання присвятили низку наукових праць наступні вчені – представники науки господарського права: Ю.Є. Атаманова, А.Г. Бобкова, В.Е. Вакім, М.Д. Василенко, О.М. Вінник, Л.В. Крупа, А.В. Матвеева, Я.В. Петруненко, О.П. Подцерковний, В.В. Поєдинок, С.В. Серебряк, В.В. Чайковська та ін. Зважаючи на значний потенціал спеціального режиму господарювання для відновлення економіки постконфліктних територій, значну наукову цінність представляє колективна монографія «Території пріоритетного розвитку як інструмент вирішення соціально-економічних проблем Донецької та Луганської областей», підготовлена колективом авторів у складі В.А. Устименка, О.Р. Зельдіної, О.Ю. Гостевої та В.В. Гришка.

На тлі наявних наукових розвідок водночас слід констатувати, що у теорії господарського права дотепер залишаються недостатньо дослідженими проблеми, пов'язані із методами та засобами стимулювання економічних процесів, які мають отримати системне вирішення на засадах стимулюючого правового режиму господарювання. Відповідно, одним із завдань правової науки, особливо науки господарського права, має залишатися інтенсифікація досліджень проблематики спеціального режиму господарювання, особливо у частині стимулюючої його складової, що і отримало вияв у межах дисертаційного дослідження.

Вищевикладене вказує на актуальність обраної теми та доцільність дослідження теорії і практики стимулюючого правового режиму господарювання, що і обумовило вибір теми дисертаційної роботи.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертаційне дослідження виконано відповідно до планів науково-дослідних робіт Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України» за темами: «Правова модель сталого розвитку України» (ДР № 0119U101590), « правового регулювання економіки» (ДР № 0122U001715), «Трансформація національної правової парадигми у контексті інтеграції у європейський економічний та політико-правовий простір» (ДР № 0125U000801), у межах яких дисертанткою як співвиконавцем висвітлено особливості формування та розвитку стимулюючого правового режиму господарювання в умовах адаптації національного законодавства до права Європейського Союзу.

Особистий внесок дисертантки

Курепіна О.Ю. самостійно проаналізувала вітчизняні і зарубіжні наукові джерела та нормативно-правові акти, правотворчу та правозастосовну практику за темою дослідження. Наукові результати дисертаційної роботи отримані авторкою особисто. Особистий внесок у публікаціях, виконаних у співавторстві, вказано у списку праць, опублікованих за темою дисертації. Подана дисертація є кваліфікаційною науковою працею, виконаною здобувачкою самостійно, містить наукові положення та нові науково обґрунтовані результати у галузі науки господарського права, які мають теоретичну та практичну цінність, та підтверджуються документами, що засвідчують проведення здобувачкою досліджень. Висновки, які сформульовані в дисертації, ґрунтуються на матеріалах, зібраних і проаналізованих дисертанткою особисто.

Особистий внесок дисертантки також полягає в обґрунтуванні теоретичних положень і висновків, спрямованих на розвиток та значне поглиблення наукових знань щодо стимулюючого правового режиму господарювання як субінституту спеціального режиму господарювання у частині поняття, видів, змістовно-структурної характеристики, принципів стимулюючого правового режиму господарювання. Додатково Курепіною О.Ю. запропоновано напрями підвищення ефективності стимулюючого правового режиму господарювання у контексті виконання Україною міжнародних зобов'язань у сфері європейської інтеграції.

Ступінь новизни наукових результатів

Наукова новизна дисертаційного дослідження полягає в тому, що вперше у науці господарського права розроблено теоретичні положення і висновки, присвячені розвитку господарсько-правової думки щодо стимулюючого правового режиму господарювання як субінституту спеціального режиму господарювання, поглибленні, з урахуванням сучасних розробок у праві ЄС, наукових знань про поняття, предмет, змістовно-структурні зв'язки, принципи та види стимулюючого правового режиму господарювання.

Наукова новизна дисертаційного дослідження конкретизується в науково-теоретичних положеннях, висновках та пропозиціях, найважливішими з яких є наступні:

Уперше:

запропоновано визначення стимулюючого правового режиму господарювання як системи правових норм, спрямованих на регулювання господарських відносин із використанням комплексу правових засобів стимулюючого характеру, які переслідують мету створення передумов для реалізації державної економічної політики за її пріоритетними напрямками у спосіб, який забезпечить сталий розвиток держави та суспільства;

запропоновано визнати стимулюючий правовий режим господарювання у якості субінституту у межах інституту спеціального режиму господарювання, який за своєю структурою та змістом складається за наступних ключових елементів: 1) «правове ядро» субінституту, яке уособлене у господарсько-правових нормах, що визначають засади підприємництва, економічної конкуренції, у тому числі таких її складових як державної допомоги та захисту національного товаровиробника від субсидованого імпорту, господарського договору, публічних закупівель, публічно-приватного партнерства, інвестиційної, інноваційної та зовнішньоекономічної діяльності тощо; 2) правові норми суміжних галузей права та їх підгалузей, а також інститутів, які спрямовані на створення інституціональних умов для досягнення господарсько-правовими нормами мети правового регулювання відповідних суспільних відносин;

аргументовано, що сфера дії стимулюючого правового режиму господарювання як складової частини спеціального режиму господарювання поширюється саме на суб'єктів господарювання, на відміну від пануючих у господарсько-правових дослідженнях підходів до визнання частини території держави, окремих галузей економіки чи видів господарської діяльності як предметної області впливу норм спеціального режиму господарювання;

запропоновано правові засоби стимулювання економіки, які сукупно формують стимулюючий правовий режим господарювання, за критеріями ступеня правового впливу на суб'єкта господарювання та характеру організації правових зв'язків, диференціювати на вертикальні та горизонтальні;

запропоновано класифікацію правових засобів вертикального типу у системі засобів стимулюючого правового режиму господарювання із виділенням наступних груп: 1) інституціональні, зокрема, гарантії стабільності законодавства, які застосовуються до суб'єктів господарювання, які здійснюють діяльність у межах стимулюючого правового режиму господарювання, державні гарантії захисту інвестицій, державні гарантії інноваційної діяльності тощо; 2) організаційно-правові та економіко-правові засоби, які можуть застосовуватися як за звичайних умов функціонування економіки держави, у тому числі як інструментальна складова реалізації програмних документів публічної політики у значенні, вказаному у ст. 23 Закону України «Про правотворчу діяльність» від 24.08.2023, або в силу надзвичайних обставин (COVID-19, воєнний стан тощо), а саме: а) які мають за мету впровадження різних форм спрощення організації та здійснення господарської діяльності, а саме мораторій на проведення документальних та

фактичних перевірок, припинення заходів державного нагляду (контролю) і державного ринкового нагляду, припинення здійснення державного контролю нехарчової продукції, спрощений порядок отримання дозвільних документів, автоматична пролонгація дії договорів або можливість їх дострокового припинення, зокрема, предметом яких виступає державне або комунальне майно, інші форми спрощення у веденні господарської діяльності (реєстраційні, облікові, подання спрощеної податкової звітності тощо) та ін.; б) які сприяють досягненню стратегічних цілей державної економічної, соціальної, екологічної тощо політики. До таких правових засобів можуть бути віднесені засоби державного регулювання господарської діяльності, які закріплювалися ст. 12 Господарського кодексу України;

аргументовано, що правові засоби вертикального типу в різній мірі сприяють досягненню цілей правового регулювання, пов'язаних зі стимулюванням економіки, з урахуванням принципу ефективності, що досягається завдяки властивостям правових засобів вертикального типу поєднувати функції прямих та непрямих засобів, що продемонстровано на прикладі застосування такого правового засобу як регулювання цін і тарифів;

доводиться, що особливою є роль правових засобів вертикального типу у сприянні втіленню Цілей сталого розвитку до 2030 року у всі сфери державного управління, сприяючи реалізації політики щодо переходу до моделі екологічно безпечного, економічно стійкого та соціально благополучного суспільства;

запропоновано класифікацію правових засобів горизонтального типу у системі засобів стимулюючого правового режиму господарювання за наступними критеріями: 1. За порядком та умовами надання: 1) активного типу, що передбачають прямі витрати державних та/або місцевих ресурсів; 2) пасивного типу, що передбачають факультативні способи стимулювання суб'єктів господарювання; 2. За ступенем інтенсивності стимулюючого впливу: 1) засоби державної підтримки компенсаторного характеру; 2) засоби сприяння активізації інвестиційно-інноваційної діяльності суб'єктів господарювання із використанням форм державної допомоги, реалізація яких відбувається на договірних засадах; 3. За ступенем інституціоналізації: 1) стимулювання суб'єктів господарювання здійснюється у межах чітко ідентифікованого відповідно до законодавства правового режиму певного виду господарської діяльності або сфери господарювання, що зумовлює особливості договірного регулювання; 2) стимулювання суб'єктів господарювання здійснюється за функціональним критерієм;

доводиться, що до підстав застосування правових засобів вертикального типу відносяться саме акти нормативного характеру. В той час як в основу правових засобів горизонтального типу покладено принцип диспозитивності та взаємоузгоджений розподіл прав та обов'язків, що впливає з правової природи господарського договору як підстави впровадження таких правових засобів;

встановлено, що напрацьована у правовій науці класифікація правових актів на нормативні та ненормативні (індивідуальної дії) не знайшла належного та повного втілення у юридичну техніку, що найбільш яскраво виявляється у законодавстві України, що визначає засади впровадження стимулюючих правових

засобів. Обґрунтовано, що саме нормативно-правовим актом впроваджується та чи інша форма стимулювання економіки, в той час як правові акти індивідуальної дії можна розглядати як юридичні факти або як складові фактичних складів, що мають своєю метою фіксацію проміжних та заключного етапів реалізації нормативного акта як джерела правового регулювання. На підставі цього висновується, що у систематиці правових засобів стимулювання економіки акти управління господарською діяльністю, як і інші правові акти індивідуальної дії, неможливо віднести до самостійних підстав впровадження стимулюючого правового режиму господарювання;

запропоновано виділити дві моделі закріплення та застосування правових засобів горизонтального типу із використанням можливостей договору, а саме: 1. Правові засоби стимулюючого характеру у конкретно визначених формах можуть набувати ознак істотних умов господарського договору, зумовлюючи особливості формування змісту відповідного договору; 2. Правові засоби стимулюючого характеру набувають форми господарського договору;

аргументовано положення про те, що застосування правових засобів стимулюючого характеру здійснюється у випадку дотримання суб'єктами господарювання визначених актами законодавства України вимог, серед яких важливого значення набувають ті, що стосуються правового статусу, а саме відзначається, що галузевий правовий статус є невід'ємною умовою участі суб'єкта права у господарських відносинах, в той час як набуття спеціального правового статусу суб'єктами господарювання відбувається: 1) на підставі господарського договору, коли його укладення, у випадках встановлених актами господарського законодавства, є необхідним для отримання державних та/або місцевих ресурсів (концесіонер, приватний партнер, інвестор із значними інвестиціями, учасник індустріального парку тощо); 2) у позадоговірному порядку в силу приписів закону (зокрема, набуття статусу наукового парку, резидента Дія Сіті, резидента Дефенс Сіті, суб'єкта ветеранського підприємництва тощо);

виділено найбільш поширені форми організації господарських зв'язків, що знайшли закріплення в актах національного законодавства, та встановлюють різні форми підтримки суб'єктів господарювання залежно від набуття суб'єктом господарювання спеціального правового статусу, а саме: 1) правовий режим публічно-приватного партнерства; 2) правовий режим концесії; 3) правовий режим інвестиційних проєктів із значними інвестиціями в Україні; 4) правовий режим індустріального парку; 5) правовий режим наукового парку; 6) правовий режим інноваційної діяльності технологічних парків; 7) правовий режим господарювання, запроваджений у спеціальних (вільних) економічних зонах та територіях пріоритетного розвитку; 8) правовий режим Дія Сіті; 9) правовий режим Дефенс Сіті; 10) спеціальний режим економічної підтримки ветеранського підприємництва;

запропоновано із використанням функціонального критерію виділити найбільш поширені види стимулюючого правового режиму господарювання, які передбачають різний ступінь та масштаб впливу на діяльність суб'єктів господарювання, а саме: 1) правові режими підтримки суб'єктів інвестиційної та інноваційної діяльності; 2) правовий режим підтримки суб'єктів господарювання у окремих галузях економіки; 3) правовий режим підтримки суб'єктів

господарювання у межах певного виду господарської діяльності; 4) правовий режим підтримки суб'єктів малого та середнього підприємництва; 5) правовий режим державної допомоги суб'єктам господарювання для забезпечення розвитку регіонів; 6) правовий режим державної допомоги суб'єктам господарювання на досягнення соціальних та екологічних цілей;

запропоновано виділити основні етапи реалізації механізму застосування стимулюючого правового режиму господарювання, які у більшій мірі будуть типовими у випадку вжиття з боку держави заходів щодо реалізації правових засобів горизонтального типу, що зумовлено більш високою частотою повторюваності певних процедур, а саме: 1) розробка проєкту нормативно-правового акта, його ухвалення та оприлюднення; 2) у разі розробки нормативно-правового акта, яким передбачається надання державної допомоги, обов'язковим є надсилання до Антимонопольного комітету України як Уповноваженого органу з питань державної допомоги повідомлення про нову державну допомогу, за наслідками розгляду якого Комітетом приймається рішення про допустимість державної допомоги для конкуренції; 3) подання суб'єктами господарювання заявок надавачам державних та/або місцевих ресурсів з метою отримання певних форм державної допомоги; 4) ідентифікація кола потенційних отримувачів державних та/або місцевих ресурсів з числа суб'єктів господарювання на предмет відповідності вимогам, визначеним нормативно-правовими актами; 5) оцінка інвестиційних проєктів суб'єктів господарювання на предмет відповідності формально-юридичним та змістовним вимогам; 6) у разі позитивної оцінки інвестиційного проєкту та відповідності суб'єкта господарювання встановленим вимогам (а у встановлених законом випадках, у разі успішного проходження конкурсного відбору, наприклад, у межах процедур відбору приватного партнера у відносинах публічно-приватного партнерства, концесійного конкурсу тощо) з останнім укладається господарський договір на реалізацію інвестиційного проєкту із включенням відомостей про такий договір до відповідних державних реєстрів; 7) набуття за підсумками укладення господарського договору спеціального правового статусу, який дозволяє бути отримувачем державних та/або місцевих ресурсів (у встановлених законом випадках, такий статус може набуватися без укладення господарського договору, наприклад, у разі набуття статусу резидента Дія Сіті, резидента Дефенс Сіті, суб'єкта ветеранського підприємництва). Виділені етапи можуть додатково конкретизуватися залежно від специфіки правового засобу стимулюючого характеру;

визначено спільні умови, які характеризують підстави, форми та порядок припинення застосування різних правових засобів стимулюючого характеру, які утворюють однойменний режим, а саме запропоновано виділити:

– підстави припинення стимулюючого правового режиму господарювання, а саме: 1) завершення строку дії стимулюючого правового режиму господарювання; 2) досягнення мети впровадження стимулюючого правового режиму господарювання; 3) скасування стимулюючого правового режиму господарювання;

– форми припинення стимулюючого правового режиму господарювання, а саме: 1) припинення стимулюючого правового режиму господарювання із виключенням як елементу правової системи держави (території пріоритетного

розвитку, частково спеціальні (вільні) економічні зони); 2) припинення стимулюючого правового режиму господарювання на певній території держави чи у галузі економіки; 3) припинення стимулюючого правового режиму господарювання щодо певного (-их) суб'єкта (-ів) господарювання;

– порядок припинення стимулюючого правового режиму господарювання: 1) із дотриманням регуляторних процедур, визначених Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності»; 2) із дотриманням умов господарського договору, яким було надано суб'єкту господарювання спеціальний правовий статус (приватний партнер, концесіонер, учасник індустріального парку тощо), а також відповідних актів спеціального законодавства, якими передбачаються особливості укладення, внесення змін та припинення таких договорів (законодавство про публічно-приватне партнерство, про індустріальні парки, концесійне законодавство тощо); 3) із дотриманням процедурних аспектів, визначених актами спеціального законодавства (у випадках, коли наявність договору не вимагається, а правові засоби стимулюючого характеру застосовуються до суб'єкта господарювання, який набув спеціальний правовий статус на підставі закону);

виявлено найбільш поширені прийоми юридичної техніки, із використанням яких виключаються з-під сфери дії Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» групи суспільних відносин, регулювання яких здійснюється із використанням системи правових норм, що є невід'ємним елементом стимулюючого правового режиму господарювання, а саме: 1) внесення змін до окремих актів законодавства України із фіксацією правової норми, згідно з якою ті чи інші відносини або їх складові виключаються з-під сфери дії Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» та які жодним чином не узгоджуються із зазначеним Законом; 2) прийняття законів України, предмет регулювання яких не стосується засад державної регуляторної політики та регуляторної діяльності, але у прикінцевих та перехідних положеннях містяться правові норми, якими вносяться зміни до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності»;

обгрунтовано положення про доцільність приведення техніко-юридичних прийомів визначення сфери застосування Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» у відповідність до засад техніки нормопроєктування, втілених у Законі України «Про правотворчу діяльність», не зважаючи на те, що введення в дію норм зазначеного Закону відкладено у часі, а саме запропоновано закріпити у ст. 3 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» положення про, те що виключення з-під сфери дії цього Закону відбуваються лише шляхом внесення змін до цього Закону.

Удосконалено положення щодо:

техніко-юридичних прийомів, із застосуванням яких забезпечується адаптація до права ЄС національного законодавства у сфері державної допомоги суб'єктам господарювання як одного із вагомих складових «правового ядра» стимулюючого правового режиму господарювання, а саме аргументовано доцільність дотримання

підходу, коли виключення з-під сфери дії Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» відповідних груп суспільних відносин відбуваються лише шляхом внесення змін саме до цього Закону;

підвищення ефективності правотворчої діяльності, спрямованої на вдосконалення законодавства України, що визначає, у тому числі, засади стимулюючого правового режиму господарювання, а саме запропоновано внести зміни ст. 12 Закону України «Про правотворчу діяльність» із закріпленням положення, яке уможливить застосування прийому юридичної техніки, згідно з яким проект закону, що регулює суспільні відносини інакше, ніж первинний закон, має обов'язково супроводжуватися проектом закону про внесення змін до первинного закону. Вказана пропозиція сприятиме обмеженню обсягу дискреційних повноважень суб'єктів права законодавчої ініціативи, встановлених ч. 8 ст. 90 Регламенту Верховної Ради України;

увідповіднення практики реалізації Кабінетом Міністрів України повноважень до правових рамок, встановлених ч. 2 ст. 19 Конституції України, а саме виявлено факти затвердження Кабінетом Міністрів України критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання поза межами тих категорій державної допомоги, які згадуються у ч. 2 ст. 6 Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання». У зв'язку з цим аргументовано положення про необхідність розширення визначеного ч. 2 ст. 6 Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» переліку категорій державної допомоги, щодо яких Кабінет Міністрів України визначає критерії оцінки допустимості;

окремих аспектів застосування правових засобів стимулювання розвитку регіонів із обґрунтуванням за результатами порівняльного аналізу актів національного законодавства та права ЄС необхідності усунення недоліків правового регулювання у цій сфері відносин, а саме запропоновано: а) синхронізувати підходи до визначення умов, за яких суб'єкти великого підприємництва можуть бути отримувачами державної допомоги для розвитку регіонів (регіональної державної допомоги); б) привести вимоги, визначені у Критеріях оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання для забезпечення розвитку регіонів, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 18.04.2023 № 348, у відповідність із Повідомленням Європейської Комісії «Керівні принципи щодо регіональної державної допомоги» від 29.04.2021 № 2021/C 153/01, щодо допустимості регіональної державної допомоги; в) закріпити у Критеріях оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання для забезпечення розвитку регіонів, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 18.04.2023 № 348, підходи як до диференціації регіонів за категоріями «А» та «С» із позначенням таких регіонів на карті регіональної державної допомоги, так і до визначення залежно від цього ступеня інтенсивності регіональної державної допомоги;

особливостей надання регіональної державної допомоги з урахуванням підходів, визначених у праві ЄС, із обґрунтуванням положення про те, що запропонована Законом України «Про засади державної регіональної політики» класифікація територій для цілей планування відновлення та стимулювання їх розвитку із виділенням чотирьох функціональних типів, навряд чи створюватиме

правові підстави для надання регіональної державної допомоги та впливатиме на її розмір. У зв'язку з цим аргументовано положення про доцільність внесення відповідних змін до ст. 11² Закону України «Про засади державної регіональної політики» з метою приведення у відповідність із підходами, закріпленими у Повідомленні Європейської Комісії «Керівні принципи щодо регіональної державної допомоги» від 29.04.2021 № 2021/C 153/01;

запобігання прийняттю чи скасуванню нормативно-правових актів, які предметно охоплюють питання запровадження чи припинення правових засобів стимулюючого характеру, у спосіб, що суперечить принципам державної регуляторної політики із обґрунтуванням положення про доцільність доповнення ст. 47 «Прийняття рішень Верховної Ради» Регламенту Верховної Ради України новим абз. 7 наступного змісту: «7. Голосування щодо проєктів законів, що є проєктами регуляторних актів та щодо яких не дотримано процедур, визначених Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», не проводиться, а у разі їх прийняття – чинності не набувають.»;

наближення концесійного законодавства України до права ЄС, а саме у частині визначення шляхів транспозиції у національне законодавство Директиви 2014/23/ЄС із обґрунтуванням положення про доцільність закріплення вимоги про поширення законодавства про публічні закупівлі на концесійні відносини та відносини, що виникають у межах публічно-приватного партнерства (зважаючи на те, що концесія кваліфікується як форма здійснення публічно-приватного партнерства);

особливостей застосування правового режиму інвестиційних проєктів із значними інвестиціями із відзначенням певних казуїстичних підходів у визначенні суб'єктного складу спеціального інвестиційного договору, у зв'язку з чим запропоновано визнати стороною спеціального інвестиційного договору на стороні приватного партнера лише інвестора із значними інвестиціями. Водночас, зважаючи на встановлену Законом України «Про державну підтримку інвестиційних проєктів із значними інвестиціями» можливість участі у певних випадках заявника у спеціальному інвестиційному договорі у якості інвестора із значними інвестиціями запропоновано редакційно уточнити положення окремих статей зазначеного Закону, які стосуються визначення поняття «спеціальний інвестиційний договір» (п. 7 ч. 1 ст. 1), суб'єктного складу спеціального інвестиційного договору (ст. 11);

підтримки реалізації інвестиційних проєктів із значними інвестиціями та державного стимулювання створення індустріальних парків у вигляді заходів, спрямованих на фінансування будівництва об'єктів інженерно-транспортної інфраструктури, із аргументуванням положення про те, що заходи з фінансування будівництва об'єктів інженерно-транспортної інфраструктури за рахунок державних та/або місцевих ресурсів, які є необхідними для реалізації інвестиційного проєкту із значними інвестиціями або для створення та функціонування індустріальних парків, не відповідають вимогам Регламенту Комісії (ЄС) № 651/2014 та практиці Європейської Комісії щодо вирішення категорій справ, які предметно охоплюють випадки здійснення державних витрат

на інфраструктуру. У зв'язку з цим доводиться, що відносини з надання державних та/або місцевих ресурсів на будівництво об'єктів інженерно-транспортної інфраструктури, які є необхідними для реалізації інвестиційного проєкту із значними інвестиціями або для створення та функціонування індустриальних парків, мають бути врегульовані нормами Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання»;

правового регулювання публічних інвестицій із обґрунтуванням наступних положень: 1) доцільності врахування у дефініції «публічні інвестиції» ключових ознак, притаманних інвестиціям як правовій категорії, які закріплено у ст. 1 Закону України «Про інвестиційну діяльність» та у актах права ЄС, а саме за переліком тих цінностей, які можуть бути інвестовані, а також у частині дотримання триланкової системи Цілей сталого розвитку, а саме її економічної, соціальної та екологічної складових; 2) поширення правового режиму публічних інвестицій на капітальні інвестиції державних унітарних підприємств та господарських товариств, у статутному капіталі яких більше 50 відсотків акцій (часток) належать державі (крім банків), комунальних унітарних підприємств, установ, організацій, які здійснюються за рахунок власних коштів таких підприємств, товариств, установ і організацій, що узгоджуватиметься із правовими ознаками державного та місцевого інвестування, наведеними у Законі України «Про інвестиційну діяльність»; 3) недоцільності кваліфікації у якості публічних інвестицій виплат за договорами, укладеними в рамках публічно-приватного партнерства, зокрема, у формі плати за експлуатаційну готовність, які, за поширеною міжнародною практикою, є частиною механізму оплати на основі доступності за проєктами публічно-приватного партнерства; 4) уможливлення усунення колізії між кодексом і первинним законом у правовому регулюванні інвестиційних відносин, що є наслідком необґрунтованого розширення сфери правового впливу Бюджетного кодексу України на відносини, пов'язані із публічними інвестиціями, шляхом забезпечення застосування принципу «закон спеціальний має перевагу над загальним» (*lex specialis derogat generali*) таким чином, щоб пріоритет усунення колізії на користь кодексу визначався правовою умовою щодо однопредметності правового регулювання нормативно-правових актів рівної юридичної сили, що дозволить забезпечити чітке та однозначне застосування юридичної формули подолання колізії між кодексом і первинним законом, передбаченої ч. 2 ст. 66 Закону України «Про правотворчу діяльність»;

правового регулювання підтримки суб'єктів господарювання у окремих галузях економіки, а також підтримки малого та середнього підприємництва із обґрунтуванням пропозиції про доцільність закріплення як у законах України «Про розвиток літакобудівної промисловості», «Про заходи щодо державної підтримки суднобудівної промисловості в Україні», так і в інших нормативно-правових актах, які встановлюють заходи стимулювання суб'єктів господарювання у окремих галузях національної економіки, а також у Законі України «Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні» положення про здійснення підтримки на підставах та умовах, у формах та спосіб, що визначаються Законом України «Про державну допомогу суб'єктам

господарювання» та іншими нормативно-правовими актами, прийнятими на виконання вимог цього Закону;

допомоги у доступі до фінансування для суб'єктів малого та середнього підприємництва із обґрунтуванням положення про доцільність доповнення Критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання для підтримки середнього та малого підприємництва, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 18.04.2023 № 348, нормами, які б мали за мету встановлення відповідних вимог щодо підстав, порядку, умов тощо надання державних та/або місцевих ресурсів, що набуває форми допомоги у доступі до фінансування для суб'єктів малого та середнього підприємництва, сприяючи імплементації у національне законодавство підходів, встановлених Розділом 3 «Допомога у доступі до фінансування для МСП» Регламенту Комісії (ЄС) № 651/2014;

інтерпретації поняття «стартап» із обґрунтуванням доцільності приведення визначення поняття «новостворений бізнес (стартап)», що міститься у п. 2 Порядку надання фінансової державної підтримки суб'єктам підприємництва, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24.01.2020 № 28 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 14.03.2023 № 229), у відповідність із дефініцією, наведеною у п. 2 Критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання для підтримки середнього та малого підприємництва, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 18.04.2023 № 348, що дозволить запобігти випадкам необґрунтованого поширення правового статусу стартапів на суб'єктів господарювання інших, аніж суб'єкти малого підприємництва.

Дістали подальшого розвитку положення щодо:

систематики принципів права, які створюють основу для системного функціонування стимулюючого правового режиму господарювання із виділенням наступних: 1) міжнародні принципи права; 2) загальні принципи права; 3) міжгалузеві принципи права; 4) галузеві принципи права. Додатково наголошено на тому, що саме через призму загальновідомих правових принципів та підходів, які водночас отримали специфічне змістовне наповнення з боку юрисдикційних органів ЄС під впливом фундаментальних засад права ЄС, здійснюється оцінка можливих правових ризиків окремих заходів, впроваджуваних у межах стимулюючого правового режиму господарювання на національному рівні;

набуття окремими юридичними конструкціями, розробленими у межах відповідних інститутів господарського права, певних правових якостей, які їх індивідуалізують під потреби стимулюючого правового режиму господарювання, а саме встановлено, що у межах стимулюючого правового режиму господарювання до змісту господарського договору інтегруються правові умови, які за своїм змістом є віддзеркаленням засобів державного регулюючого впливу на господарську діяльність (наприклад, умови про форми надання державних та/або місцевих ресурсів) або ж визначають обсяг гарантій прав суб'єкта господарювання від можливих змін у законодавстві, створюючи певні регуляторні запобіжники;

ступеня інтегрованості у систему правових засобів сприяння досягненню Цілей сталого розвитку інституту державної допомоги суб'єктам господарювання

із визнанням незначного рівня задіяння потенціалу цього інституту, що зумовлене неповним або суперечливим відтворенням порядку, умов та інших особливостей надання відповідних категорій державної допомоги, які визнаються «сумісними з внутрішнім ринком» за законодавством ЄС та «допустимими» за національним законодавством.

Ступінь обґрунтованості та достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, що містяться в дисертаційній роботі

Методологічну основу дослідження склали наступні загальнонаукові та спеціальні методи наукового пізнання: гносеологічний, герменевтичний, діалектичний, аналітико-синтетичний, системно-структурний, логіко-юридичний, прогностичний. Із використанням гносеологічного методу було з'ясовано поняття, види, змістовно-структурні характеристики, принципи стимулюючого правового режиму господарювання (підрозділ 1.1). Герменевтичний метод використовувався з метою інтерпретації актів права ЄС та національного законодавства у контексті забезпечення реалізації потенціалу стимулюючого правового режиму господарювання у досягненні Цілей сталого розвитку (підрозділ 1.2). За допомогою діалектичного методу було досліджено особливості адаптації національного законодавства, що визначає засади стимулюючого правового режиму господарювання до права ЄС (підрозділ 1.3). Аналітико-синтетичний та системно-структурний методи застосовано при дослідженні механізму впровадження, застосування та припинення стимулюючого правового режиму господарювання (підрозділи 2.1, 2.3, 2.4). Логіко-юридичний метод було застосовано під час обґрунтування напрямів вдосконалення техніки нормопроєктування у сфері державної регуляторної політики у контексті підвищення ефективності стимулюючого правового режиму господарювання (підрозділ 2.2). Можливості подальшого вдосконалення законодавства України, що визначає особливості функціонування стимулюючого правового режиму господарювання у контексті євроінтеграції вдалося визначити із використанням прогностичного методу (підрозділи 3.1, 3.2, 3.3, 4.1, 4.2).

Теоретичну основу дослідження, крім праць вищевказаних авторів, склали роботи наступних учених: О.А. Беяневич, К.А. Возняковської, Т.С. Гудіми, Р.А. Джабраїлова, І.Ф. Коваль, В.В. Кудрявцевої, О.Е. Ліллемяе, В.К. Малолітневої, В.К. Мамутова, В.С. Мілаш, В.Г. Олюхи, В.В. Рєзнікової, Д.Ю. Сіюшова, Ю.Г. Сльоти, Т.І. Швидкої, О.В. Шаповалової, Ю.С. Шемшученка, В.С. Щербини та інших науковців.

Емпіричну основу дисертаційного дослідження склали чинне законодавство України, міжнародно-правові акти, акти права ЄС, практика Європейської Комісії, практика Конституційного Суду України, Великої Палати Верховного Суду, практика Суду ЄС, практика діяльності органів державної влади.

Достовірність наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації Курепіної О.Ю. підтверджується їхньою апробацією у вигляді публікацій у наукових фахових виданнях, у тому числі у виданнях, включених у міжнародні наукометричні бази Scopus, Web of Science,

обговоренням на міжнародних науково-практичних конференціях та круглих столах.

Дисертація виконана Курепіною О.Ю. самостійно. Їй належить ідея роботи, постановка мети і завдань, вибір методів дослідження, результати наукових узагальнень і обґрунтування.

Використання в докторській дисертації, наукових публікаціях, в яких висвітлені основні наукові результати докторської дисертації, наукових текстів, ідей, розробок, наукових результатів і матеріалів інших авторів супроводжується обов'язковим посиланням на автора та/або на джерело опублікування.

Дисертація містить наукові положення та науково обґрунтовані результати у галузі господарського права, що розв'язують важливу наукову проблему, яка полягає у розробленні доктринальних положень і висновків, присвячених розвитку господарсько-правової думки щодо стимулюючого правового режиму господарювання як субінституту спеціального режиму господарювання. Робота характеризується єдністю змісту та відповідає принципам академічної доброчесності.

Дисертаційна робота Курепіної О.Ю. відповідає спеціальності 12.00.04 – господарське право; господарсько-процесуальне право. Наукові положення і результати, які виносилися на захист у кандидатській дисертації не виносяться на захист у докторській дисертації дисертантки. У публікаціях Курепіної О.Ю., що подані у достатній кількості, й рефераті відображені основні положення дисертації. Дисертантка показала себе фахівцем із високою кваліфікацією, який спроможний досягти поставленої мети, творчо і на високому рівні вирішувати поставлені завдання дослідження.

Практичне значення одержаних результатів дослідження, їх впровадження та апробація

Практичне значення отриманих результатів полягає у тому, що тому, що обґрунтовані в дисертаційній роботі висновки і пропозиції можуть бути використані у: правотворчій діяльності – з метою вдосконалення чинного законодавства України, що визначає засади стимулюючого впливу на економіку; правозастосовній діяльності – з метою підвищення ефективності правореалізації та правотлумачної роботи з боку органів державної влади та місцевого самоврядування; науково-дослідній діяльності – з метою поглиблення наукових розвідок проблематики методів та засобів стимулювання економічної активності суб'єктів господарювання з урахуванням сучасних положень права ЄС; навчальному процесі – при викладанні дисциплін господарсько-правового напрямку для студентів юридичних та економічних спеціальностей закладів вищої освіти.

Результати дисертаційного дослідження склали інформаційно-аналітичну основу обґрунтування доцільності розроблення низки законопроектів, що підтверджується довідкою заступника Голови Комітету з питань правоохоронної діяльності, народного депутата України, доктора юридичних наук Г.М. Мамки від 26.12.2025 № 147д9/9-2025/299555, а також народним депутатом України

В. Гнатенком визнається можливість використання окремих пропозицій у законотворчій діяльності (довідка від 26.12.2025 № 260д9/9-2025/299464).

Основні положення та висновки дисертації Курепіної Олени Юріївни викладено у 29 публікаціях, а саме опубліковано один розділ у колективній монографії, двадцять дві наукові статті, з яких шістнадцять статей – у наукових виданнях, включених до категорії «Б» Переліку наукових фахових видань України, п'ять статей – у наукових періодичних виданнях, проіндексованих у базах даних Web of Science Core Collection та Scopus, одна стаття у періодичному виданні, включеному до категорії «А» Переліку наукових фахових видань України, шість тез доповідей на науково-практичних конференціях. Загальний обсяг публікацій – 28,69 д.а., з яких особисто авторці належить – 22,15 д.а.

Розділи у колективних монографіях

1. Курепіна О.Ю. Розділ 5. Особливості досягнення цілей соціально-економічної політики держави засобами стимулюючого правового режиму господарювання. *Утвердження ідеології соціальної справедливості в суспільстві на засадах правового регулювання економіки: кол. моногр. / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В.А. Устименка; НАН України, ДУ «ІСПД імені В.К. Макутова НАН України».* – Електрон. дані. – Київ, 2024. С. 236–270.

Статті у наукових періодичних виданнях, включених до категорії «А» Переліку наукових фахових видань України, та/або у закордонних виданнях, проіндексованих у базах даних Web of Science Core Collection та/або Scopus

2. Kurepina O. Legal regime stimulating economic activities: Convergence of Ukrainian legislation with EU law based on SDGs. *Amazonia Investiga*. 2023. 12 (70). P. 32–42. DOI: <https://doi.org/10.34069/AI/2023.70.10.3> (**Web of Science Core Collection, третій квартиль Q3 – прирівнюється до 2 публікацій**).

3. Курепіна О.Ю. Право ЄС та особливості його впливу на формування засад стимулюючого правового режиму господарювання в Україні. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2023. Т. 30. № 4. С. 151–177. DOI: <https://doi.org/10.31359/1993-0909-2023-30-4-151> (**категорія «А»**).

4. Teremetskyi V.I., Kurepina, O.Yu., Polyova N.M., Fimyar S.V., Andrushkevych N.V., Hnatiuk O.P. Efficiency of Means of Stimulating the Development of the Digital Economy in Ukraine and European Countries. *Revista Juridica Unicuritiba*. 2024. Vol. 2. N. 78. P. 635–655. DOI: <http://dx.doi.org/10.26668/revistajur.2316-753X.v2i78.6929> (**Scopus, третій квартиль Q3 – прирівнюється до 2 публікацій**) (*особистий внесок: визначено можливості стимулюючого правового режиму господарювання у сприянні досягненню цілей цифрової економіки в Україні*).

5. Ustylenko V., Teremetskyi V., Kurepina O., Nemyrovska O., Poltavskyy O. & Dovhan V. Legal Regulation and the Role of Cross-Border Electronic Commerce in the Process of Post-War Reconstruction of Ukraine. *Journal of Ecohumanism*. 2024. 3(4). P. 3515–3530. DOI: <https://doi.org/10.62754/joe.v3i4.3869> (**Scopus, другий квартиль Q2 – прирівнюється до 3 публікацій**) (*особистий внесок: визначено*

можливості стимулюючого правового режиму господарювання у сприянні розвитку електронної комерції в Україні).

6. Teremetskyi Vladyslav, Tokarieva Kseniia Serhiivna, Kurepina Olena Yuryevna, Dovhan Viktor Mykolayovych. Conceptual principles of stimulating the attraction of investments in reconstruction projects of Ukraine. *Revista de Direito Internacional (Brazilian Journal of International Law)*. 2025. V. 22. N. 1. P. 331–345. DOI: <https://doi.org/10.5102/rdi.v22i1.9730> (**Scopus, третій квартиль Q3 – порівнюється до 2 публікацій**) (особистий внесок: визначено перспективи формування сприятливого інвестиційного клімату із використанням засобів стимулюючого правового режиму господарювання).

7. Teremetskyi, V., Ustymenko, V., Kurepina, O., Tokarieva, K., Malchyk, M., Fast, O., & Dovhan, V. Theoretical and Legal Characteristics of Investing in post-war Reconstruction Projects in Ukraine. *Revista Jurídica Portucalense*. 2025. Vol. 1. No. 38. P. 123–146. DOI: [https://doi.org/10.34625/issn.2183-2705\(38\)2025.ic-7](https://doi.org/10.34625/issn.2183-2705(38)2025.ic-7). <https://revistas.rcaap.pt/juridica/article/view/40021> (**Scopus, перший квартиль Q1 – порівнюється до 3 публікацій**) (особистий внесок: досліджено деякі особливості правового регулювання відносин з публічно-приватного партнерства).

Статті у наукових виданнях, включених до категорії «Б» Переліку наукових фахових видань України

8. Курепіна О.Ю. Стимулюючий правовий режим господарювання у системі господарського права: поняття та співвідношення зі спеціальним режимом господарювання. *Економіка та право*. 2023. № 3. С. 18–40. DOI: <https://doi.org/10.15407/econlaw.2023.03.018>

9. Курепіна О.Ю. Напрями вдосконалення техніки нормопроєктування у сфері державної регуляторної політики у контексті підвищення ефективності стимулюючого правового режиму господарювання. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2024. Серія ПРАВО. Випуск 81: частина 1. С. 291–300. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.81.1.47>

10. Курепіна О.Ю. Підстави впровадження стимулюючого правового режиму господарювання. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 1. С. 191–195. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-1/41>

11. Курепіна О.Ю. Особливості застосування стимулюючого правового режиму господарювання. *Київський часопис права*. 2024. № 1. С. 63–71. DOI: <https://doi.org/10.32782/klj/2024.1.8>

12. Курепіна О.Ю. Підстави, форми та порядок припинення стимулюючого правового режиму господарювання. *Приватне та публічне право*. 2024. № 1. С. 33–43. DOI: [10.32782/2663-5666.2024.1.6](https://doi.org/10.32782/2663-5666.2024.1.6)

13. Курепіна О.Ю. Правові засоби вертикального типу у системі засобів стимулюючого правового режиму господарювання. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2024. Вип. 1 (54). С. 51–57. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v1.2024.10>

14. Курепіна О.Ю. Правові засоби вертикального типу у сприянні досягненню екологічних та соціальних цілей стимулюючого правового режиму

господарювання. *Juris Europensis Scientia*. 2024. Вип. 1. С. 68–74. DOI: <https://doi.org/10.32782/chern.v1.2024.13>

15. Курепіна О.Ю. Правові засоби горизонтального типу у системі засобів стимулюючого правового режиму господарювання. *Держава та регіони. Серія: Право*. 2024. № 1 (83). С. 43–49. DOI: <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2024.1.6>

16. Курепіна О.Ю. Стимулюючий правовий режим господарювання з умовою набуття суб'єктом господарювання спеціального правового статусу. *Право і суспільство*. 2024. № 2. С. 128–136. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2024.2.17>

17. Курепіна О.Ю. Стимулюючий правовий режим господарювання із превалюванням функціонального критерію. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського. Серія: Юридичні науки*. 2024. Том 35 (74). № 2. С. 33–41. DOI: <https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2024.2/06>

18. Курепіна О.Ю. Державна допомога на будівництво об'єктів інженерно-транспортної інфраструктури як складова стимулюючого правового режиму господарювання. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2024. № 2. С. 110–117. DOI: <https://doi.org/10.32850/sulj.2024.2.18>

19. Курепіна О.Ю. Підтримка суб'єктів малого та середнього підприємництва засобами стимулюючого правового режиму господарювання. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2024. № 69. С. 84–89. DOI: <https://doi.org/10.32782/2307-1745.2024.69.18>

20. Курепіна О.Ю. Державна допомога у доступі до фінансування для суб'єктів малого та середнього підприємництва як складова стимулюючого правового режиму господарювання. *Актуальні проблеми держави і права*. 2024. № 103. С. 106–112. DOI: <https://doi.org/10.32782/apdp.v103.2024.15>

21. Курепіна О.Ю. Деякі аспекти державної підтримки інвестиційних проєктів із значними інвестиціями в Україні як складової стимулюючого правового режиму господарювання. *Юридичний вісник*. 2024. № 4. С. 62–69. DOI: <https://doi.org/10.32782/yuv.v4.2024.8>

22. Курепіна О.Ю. Деякі аспекти наближення законодавства України про концесію як виду стимулюючого правового режиму господарювання до права ЄС. *Юридичний бюлетень*. 2024. Вип. 34. С. 58–67. DOI: <https://doi.org/10.32850/LB2414-4207.2024.34.08>

23. Устименко В.А., Курепіна О.Ю. Публічні інвестиції у системі національного законодавства: проблеми термінологічної узгодженості. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2025. № 3. С. 121–128. DOI: <https://doi.org/10.32850/sulj.2025.3.20> (особистий внесок: обґрунтовано пропозиції щодо усунення колізій у правовому регулюванні публічних інвестицій).

Праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

24. Курепіна О. Деякі підходи до визначення поняття «стимулюючий правовий режим господарювання». *Четверті наукові читання пам'яті академіка*

В.К. Мамутова (м. Київ-Одеса, 30 червня 2023 р.). Наук. ред. В.А. Устименко. Київ-Одеса-Чернігів: Десна Поліграф, 2023. С. 165–169.

25. Курепіна О. Деякі аспекти застосування стимулюючого правового режиму господарювання (на прикладі регіональної державної допомоги). *Треті наукові читання пам'яті професора Пронської Грацієлли Василівни*. Збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції (12 квітня 2024 р., м. Київ) / За заг. ред.: В.В. Поєдинок, А.С. Головачової. Київ: Видавництво Ліра-К, 2024. С. 103–105.

26. Курепіна О.Ю. Регуляторні процедури як детермінанта підвищення ефективності стимулюючого правового режиму господарювання. *Чорноморські наукові студії: X Всеукраїнська мультидисциплінарна конференція*, 17 травня 2024 року, м. Одеса. Львів – Торунь: Liha-Pres, 2024. С. 36–39. DOI: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-405-7-9> (<http://catalog.liha-pres.eu/index.php/liha-pres/catalog/book/283>).

27. Курепіна О. Деякі аспекти досягнення екологічних цілей засобами стимулюючого правового режиму господарювання. *Еколого-правові детермінанти соціально-економічного розвитку держави: виклики воєнного часу та перспективи повоєнного відновлення*: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Київ, 26 квітня 2024 р.). за заг. ред. В.А. Устименка; НАН України, ДУ «ІЕПД імені В.К. Мамутова НАН України». Електрон. дані. Київ, 2024. С. 118–122.

28. Курепіна О.Ю. Щодо «державної допомоги» та «державної підтримки» у термінології стимулюючого правового режиму господарювання. *Актуальні питання юридичної науки в дослідженнях молодих вчених*: збірник матеріалів II Всеукраїнської науково-практичної конференції до Дня науки (м. Київ, 17 травня 2024 р.). Київ: Інститут правотворчості та науково-правових експертиз НАН України, 2024. С. 158–162.

29. Курепіна О. Договір як один із засобів реалізації стимулюючого правового режиму господарювання. *П'яті наукові читання пам'яті академіка В.К. Мамутова*: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Київ, 28 червня 2024 р.). за заг. ред. В.А. Устименка; НАН України, ДУ «ІЕПД імені В.К. Мамутова НАН України». Київ-Чернігів: Десна Поліграф, 2024. С. 162–164.

Резюмуючи вищенаведене, рецензенти вбачають за можливе дійти наступних висновків:

1. Дисертаційна робота Курепіної Олени Юріївни на тему «*Теоретичні засади стимулюючого правового режиму господарювання*» відповідає спеціальності 12.00.04 – господарське право, господарсько-процесуальне право – є завершеною, оригінальною науково-дослідною роботою, присвяченою вирішенню наукової проблеми, яка полягає у розробленні доктринальних положень і висновків, присвячених розвитку господарсько-правової думки щодо стимулюючого правового режиму господарювання як субінституту спеціального режиму господарювання, поглибленні, з урахуванням сучасних розробок у праві

ЄС, наукових знань про поняття, предмет, змістовно-структурні зв'язки, принципи та види стимулюючого правового режиму господарювання. Дисертація має теоретичне та практичне значення, відповідає вимогам, які пред'являються до дисертації на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук, встановленим пунктами 7 та 9 Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 р. № 1197.

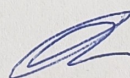
2. Опубліковані роботи та реферат відображають основні положення дисертації.

3. Висновок щодо дисертації прийнято і рекомендовано до подання спеціалізованій вченій раді Д 11.170.02 з присудження наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.04 «господарське право; господарсько-процесуальне право» в Державній установі «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України».

Рецензенти:

Учений секретар

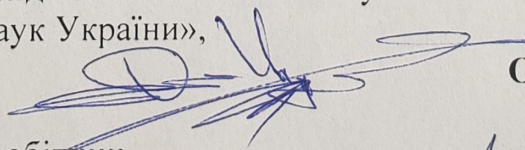
Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України»,
доктор юридичних наук

Веста МАЛОЛІТНЕВА

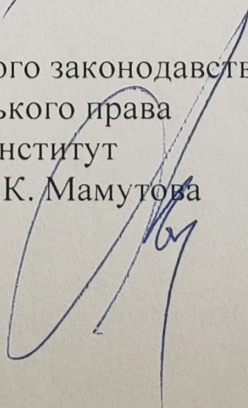
Старший науковий співробітник
відділу господарсько-правових досліджень
проблем економічної безпеки проблем

Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України»,
доктор юридичних наук

Олег КУЛИК

Старший науковий співробітник
сектору проблем реалізації господарського законодавства
відділу проблем модернізації господарського права
та законодавства Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Макутова Національної академії наук України»,
доктор юридичних наук, доцент

Станіслав СЕРЕБРЯК